

Had ik dit twee jaar geleden maar geweten

Gepubliceerd: dinsdag, 07 januari 2025 10:14

Zorg is niet meer vanzelfsprekend en dat zeker niet voor mensen die eigenlijk niet meer zelfstandig kunnen wonen.

Dat is de situatie nu, maar wat gebeurt als er geen zorgoplossing gevonden kan worden?

Het volgende artikel is een lezersbijdrage.

Ik las onlangs een artikel op jullie website over dementie en hoe in de nabije toekomst [één op de drie vrouwen daarmee te maken zal krijgen](#).

Bij deze een verhaal uit de praktijk om te laten zien dat je al het mogelijke moet doen om en zelf niet dement te worden of de mantelzorger te worden van een dement iemand, zoals ik was.

Ik bevond mij tot voor kort in die situatie en ik kan je vertellen dat dit iets is wat je sloopt en bovenal dat je eigenlijk aan je lot wordt overgelaten.

Alhoewel mijn moeder flink op leeftijd was, was ze fysiek best nog wel gezond en kwam derhalve niet in aanmerking voor opname in een verpleeghuis.

Dit, ondanks het feit dat ze behoorlijk begon te dementeren. Uiteindelijk heb ik als zoon erin toegestemd om bij haar te komen wonen zodat ze in ieder geval nog een beetje normaal leven kon hebben.

Die beslissing heeft mij letterlijk zelf bijna het leven gekost.

Want, ook toen het erger werd met mijn moeder, moest ik er maar mee redden en schreef de huisarts Haldol voor om haar wat rustiger te maken.

Zoals het vaak gaat met demente mensen kan het ineens een stuk slechter gaan en dat was wat er met mijn moeder gebeurde.

Het leven werd voor mij steeds moeilijker en op een gegeven moment kon ik nergens meer naar toe, want als ik weg ging raakte ze volledig in paniek. Hooguit even de deur uit om

Had ik dit twee jaar geleden maar geweten

Gepubliceerd: dinsdag, 07 januari 2025 10:14

boodschappen te doen en dan snel weer terug.

Mijn leven begon pas een beetje als ze 's avonds naar bed was gegaan en gelukkig voor mij was dit aardig vroeg.

Overdag was het dodelijk vermoeiend, want overal zag ze spoken en dingen die er niet waren. Je kon iets twintig keer uitleggen en na de twintigste keer was duidelijk dat ze er niets van had begrepen.

Keer op keer werd mij verteld dat ze nog te goed was voor een verpleeghuis, dat er bovendien geen ruimte was en dat ik maar moest zien hoe dit op te lossen en dat ik maar bij andere familieleden moest aankloppen voor hulp.

Die waren er nauwelijks en de enkelen die er waren hadden hun eigen drukke leven met werk en/of kinderen.

Ze kwamen hooguit af en toe een keertje koffiedrinken en vonden het allemaal nog wel meevallen.

Dan gingen ze weer en begon voor mij de nachtmerrie weer van voren af aan, want het werd op den duur een nachtmerrie.

Dat, omdat waar ze eerst 's avonds ging slapen, begon ze nu 's nachts door het huis te spoken, waarbij ze uiteraard allerlei dingen zag die er niet waren en bang was.

Om een lang verhaal kort te houden, ik kwam niet of nauwelijks meer aan slapen toe en als er iets is dat je sloopt dan is het wel gebrek aan slaap.

Ik kwam in een vicieuze cirkel terecht en kon zelf nauwelijks meer functioneren.

Uiteindelijk is mijn moeder toch in een verpleeghuis terecht gekomen, maar niet vanwege haar situatie maar vanwege die van mij.

Op een dag kwam er een voor ons vreemde dokter, de huisarts was er niet, om te kijken hoe het ging en die schrok en zei tegen mij: 'Hier moet iets gebeuren, want anders gaat het helemaal mis met jou'.

De reden dat ik dit schrijf omdat ik bij jullie las dat [colloïdaal goud](#) heel goed werkt bij dementie en vooral ook in het voorkomen daarvan.

Had ik dit twee jaar geleden maar geweten

Gepubliceerd: dinsdag, 07 januari 2025 10:14

Ik wilde dat ik dit twee jaar geleden had geweten, dan was het bij ons misschien heel anders verlopen.

Maar, ik wil vooral ook mensen waarschuwen om niet te lichtzinnig te denken over dementie omdat het steeds meer de gewoonte wordt om de familie op te zadelen met de problemen die daaruit voortvloeien en die zijn niet misselijk.